

A
G
Y
B
A
N
;

Jégtáblák horzsolják a partot,
kék bokrok vérző gyökerét,
remeg a föld, remeg a hinár,
s nyugodt - már átfagyott az ég.
A fellegekről véres nyálka:
alkonypir lóg - anyám köhög.
Siet, nem néz a rongy plakátra
a - dacból - rosszulöltözött.

E
S
T
I
F
É
N
Y
E
K

Már hiddá lett az árny s a fémen
nehéz álomban nyulik el.
Halk lépteink a semmiségen
kibuggyant csillag fogja fel.
A Fény öregszik - hirdetések
kövér betüiből világol
a sima falra s száraz arcán
vad ráncokat pirosra mázol.

Egy részeg munkást támogatnak,
kétten fogják, pedig magától
vigyázva lép - hazatalál-e
a fűtött hierarchiából ?
Árnyuk a sápadt kirakatra
esőzve zöld redőkbe szépül,
s a falon - csövekből kirakva -
egy színes nő ül tiszta fényből.

Lehull a hó - hát dunyhabüzben
szorong a város reggel óta.
Vékony cipőd sután topogva
lucskok-kutacskát vág a hóba.

Tömör ködökben nem melegszünk,
mint fenn a csillag - tested árnya
a falra festett nők cipőit
selyempapirba bugyolálja.

Az üzlet várja, hogy belépünk,
s gyanutlan bár dühödten állok.
Továbbmegyünk s még visszaneznek
az árak és a próbababuk.
A megváltás merev fenyőkről
A villákból arcunkba bámul...

A mindenségbe néz a város
s töpreng a kocsmák ablakából.

1969 január

Baka István